

KO SE OTROK RODI

Ko se otrok rodi, uživamo v njegovi bližini, sprejemamo ga takega, kot je, in se z njegovo prihodnostjo ne ukvarjamo.

Ko pa otrok pride v osnovno šolo in potem v srednjo šolo, se nam naenkrat zazdi, da je potrebno graditi otrokovo prihodnost.

Ko starši želijo zagotoviti prihodnost svojemu otroku, začnejo izgubljati stik z njim. Prihodnosti ni mogoče zagotoviti, še svoje ne moremo, kaj šele otrokovo. Svet se nenehno spreminja in ne vemo, na kaj vse se bodo morali naši otroci odzivati, kakšno delo jih čaka, katere preizkušnje.

Otroka na neznano, negotovo prihodnost ne moremo pripraviti, lahko pa mu omogočimo, da se počuti varnega v sebi in varnega z nami.

Tudi mi moramo občutiti varnost v odnosu do otroka, da lahko vzgajamo.

Navada, da starši primerjajo svoje otroke z drugimi, je zelo zakoreninjena. A trud, da bi bili otroci taki, kot velja za normalno, želeno in kaj vredno, škodi še najprej staršem samim. Otroka ne vidijo v njegovi enkratnosti in ga zato tudi ne morejo podpirati na njegovi poti v samouresničenje. Če naj bo podoben nekemu idealu, je jasno, da ne more in ne sme biti on sam (starši pa tudi ne).

Nekateri starši to počnejo do smrti in jim lastni otrok nikoli ni dovolj odrasel, da bi obmolknili in ga začeli zares opazovati ter uživati njegovo bližino.

Isti kritični pogled se potem preseli v otroka, ki se nenehno primerja in kritizira, odrašča v negotovosti (in se pogosto v njej tudi postara.). Neskončno nerganje tako prehaja iz roda v rod ...

Kaj, ko bi nehali s tem? Stopili v nov čas? V pomladno svežino?

(Alenka Rebula)